

— Welnu, dan is de zaak beslist. Wanneer stelt ge u aan het werk?

— Zodra ik 't geld in handen heb.

— Waar kan ik u deze avond vinden?

— Bepaal een plaats, doch niet te Oudenaarde.

— Aalst?

— 'k Ben wat bevreesd voor Aalst. Men kent mij ginds te goed.

— Ge moet er toch zijn.

— Waarom?

— Wel, 't kasteel staat daar in de buurt.

— Denkt ge dan, dat ik zelf dat zaakje klaar speel? Neen, ik heb wel andere bezigheden.

't Gelaat van Baru betrok.

— Ge moet daarom zo'n vieze snuit niet trekken. Ik verzeker u, dat het kind zal verdwijnen.

— Dan is 't goed. Maar waar moet ik de som betalen?

— Hebt ge geen geld genoeg bij u?

— Neen, doch te Gent kan ik er genoeg halen.

— Ge zijt wel gelukkig, Kom aan, ik zal 't u gemakkelijk maken. Te Gent kom ik deze avond om het goud; ge moogt het ook geven aan mijn vertegenwoordiger, zo deze tot u zegt: kronen voor het kind. Verstaan?

— In orde! In dezelfde herberg waar we elkander gesproken hebben?

— Ja. Ik keer nu naar mijn bende terug. Laat alles aan mij over. Hadt ge dat alles eerder verteld, 't zaakje ware reeds uit de voeten.

— Tot ziens.

De schelmen namen afscheid.

De Lichte keerde terug naar zijn bende en de Brusselaar naar Oudenaarde.

Wraaklust had Baru zo aangegrepen, dat de anders zo gierige man geen geld ontzag, om zijn laag doel te bereiken.

Helaas, een donkere wolk hing boven het slot, waar ouders en kind zo gelukkig leefden.

**
*

De Lichte begaf zich dus, zoals we reeds zeiden, naar zijn handlangers in het Geuzenbos. Hij volgde een smal pad, en zag in de verte iemand, die wel op een koopman geleek. De kapitein verhaastte de stap en na enige tijd haalde hij de persoon in.

— Goede dag, sprak hij vriendelijk.

De ander zag schielijk om en zei:

— Ge doet mij verschieten!

— Zijt ge zo schrikachtig?

— Och, ik denk altijd, dat de politie mij op de hielen zit, maar

nu ik De Lichte herken, is mijn vrees geweken.

De hoofdman zag verrast op.

— Hoe kent ge mij?

— Onze baas denkt, dat hij alleen de kunst van zich te vermommen bezit.

— Ha, Snelloper! Voor de duivel, wat doet gij hier?

— Ik ben op mijn ronde, de mensen afluisteren, de streek bespieden, inlichtingen verzamelen. 't Is toch mijn werk?

— Zeker, zeker, en welk nieuws?

— Och, niet veel bijzonders. We zouden wel eens een bezoek kunnen brengen bij een boer te St-Maria-Hoorebeke. Ook weet ik een rijke vogel te Wortegem en Janneken de Zanger, die ik gisteren avond te Oudenaarde ontmoette, sprak van een derde potje te Eine.

— En ge noemt dat geen bijzonder nieuws? Ge hebt goed uit uw ogen gekeken. We zullen dat alles verder bespreken.

— Mag ik iets zeggen, kapitein?

— Natuurlijk!

— Zult ge niet kwaad zijn?

— Wat babbelt ge nu?

— Wel, ik heb iets op mijn hart en dat moet er af.

— Spreek op!

— Zie, als ik wat afgeloerd heb en ik weet iets zitten, dan stelt ge tegenwoordig altijd uit. 't Is jammer: we zullen dat verder bespreken. Vroeger handeldet ge veel sneller en, waarachtig, de zaken draaiden er te beter om. Weet ge wel, dat ik verplicht ben hazen te stropen, kiekens te stelen, om wijf en kinderen de mond te stoppen.

De hoofdman zag verstoord.

— Ziet ge wel, ge wordt kwaad, hernam Snelloper.

— Toch niet, maar gij lieden spreekt zonder nadenken. Vroeger waren we vrijer. Toen werd er zo niet op ons geloerd als tegenwoordig. Dit vergeet ge. Daar straks was ik in Oudenaarde. De eerste herberg, waar ik binnentrad, liep ik gevaar herkend te worden. Vroeger zou men dan gebeefd hebben, nu durft men de politie te waarschuwen.

— Ge overdrijft, kapitein.

— Overdrijven?

— Ja. Ik weet maar al te goed, dat reeds uw naam de mensen de dood op 't lijf jaagt. Waarlijk, de toestand is zo donker niet, als ge hem wilt afschilderen.

— Ik hoop, dat ge gelijk hebt. Maar denk daarom niet, dat ik stil zit. Ik heb deze morgen honderd kronen verdiend.

— Is 't waar?

— Zeker! Deze avond ga ik ze te Gent ontvangen. Ga met mij mee.

— Met de baas op stap! Ik doe niets liever. Alleen is vervelend.

— Welnu, kom in mijn hut en kleed u gelijk ik. We zullen in

Gent enige aangename uren doorbrengen. Ge zijt immers mijn beste helper.

— Trouw tot de dood.

— 'k Weet het. Maar waar is Janneken?

— We zullen hem te Kerkem wel ontmoeten.

— Opperbest. Hij ook moet naar Gent.

— Waarom, als ik vragen mag?

— Wel, er is een triestige historie voorgevallen.

— Ge doet me schrikken.

— Er zijn verraders!

— Wee die lafaards!

— Ja, hun lot is beslist. Treffen zal ik ze.

De Lichte's ogen schoten vonken. Hij werd driftig als hij aan de oproerlingen dacht.

— En wie zijn die schavuiten? vroeg Snelloper.

— IJzeren Simon, Reepmaker en Schaepdrijver.

— Van de beide laatsten verwondert het mij niet. 't Waren altijd zwakkelingen. Maar Simon, zie daar sta ik van versted.

— De dwaas is verliefd!

Snelloper schoot in een luide lach.

— 't Zou belachelijk zijn, als 't niet zo dom was, hernam de hoofdman. Voor een deerne uit een herberg, brengt hij de bende in gevaar.

— Waarom zoekt hij geen wijf onder de onzen? Er zijn schone meiskens genoeg. En trouwen gaat bij ons gemakkelijker dan elders. Met eens naar Livina te gaan in Gent, is men man en vrouw.

— Hij eiste, dat wij die meid zouden schaken voor hem!

— 't Is er nog al een tijd voor. Om zo iets in de kop te steken, moet men een slag van de molen gekregen hebben.

— 'k Zal hem een andere slag toedienen, waardoor hij voor eeuwig van alle mogelijke verliefdheden genezen zal worden. En daarom moet Janneken naar Gent. Hij kan er eens loeren, beter dan wij. En heeft hij de weglopers ontdekt, dan zullen ze rap in onze vuisten zitten.

Weldra kwam het tweetal te Kerkem.

— Ginds staat Janneken, zei Snelloper. Hij zingt, dat het helmt.

— Een goed ventje, antwoordde de kapitein. Maar men moet ons hier niet samen zien. Ik ga rond het dorp. Doe alsof ge een liedje koopt en zeg, dat Janneken seffens naar mijn hut moet komen. Ik zal wat verder op u wachten.

— Goed. Tot straks!

's Avonds bevonden Jan De Lichte en Snelloper zich reeds te Gent. Ze ontvingen van Baru het schelmenloon en brachten dan de nacht door in slecht befaamde huizen.

De volgende morgen wandelden ze beiden in de straat, die naar 't gevang voerde en zagen er een grote oploop.

— Er is wat te doen! riep Snelloper. Laat ons gaan zien.

— Voorzichtig en opgepast.

— Men heeft een rover gevangen! hoorden ze een burger roepen.

De Lichte ontstelde.

Zou een zijner mannen in handen van 't gerecht zijn?

Daar kwam een kar aangerold door soldaten begeleid en omstuwd van een grote menigte. De gevangene zat open en bloot en keek beschaamd voor zich.

— 't Is Schaepdrijver! zeiden De Lichte en zijn makker tegelijk.

— Dat komt er van! mompelde de eerste. Ze willen op hun zelfe staan en bij de eerste diefstal reeds worden ze gepakt.

— Zouden de anderen ook gevangen zijn?

— 'k Weet het niet. Laten wij ons wat terug trekken, hij mocht ons eens herkennen, hij zou in staat zijn ons te verraden, hernam de kapitein.

Ze doken zich onder de menigte.

— Nummer een voor de beul, sprak De Lichte somber. Kom, we gaan voort.

Snelloper ook was triestig. Immers, 't lot van Schaepdrijver kon het zijne worden.

In een andere straat kwam Janneken op hen af. Een diepe buiging makende, bood hij zijn waar aan.

— Luister en vraag opdat ge te weten komt, waar hij gepakt is en of de anderen vrij bleven, fluisterde De Lichte, doch luidop riep hij bars:

— Uit de weg, schooier! Wij hebben uw vodden niet nodig.

— Zo zijn de grote heren! zei de zanger tot enige lieden, welke er rond stonden. Ben ik een schooier? Verkoop ik vodden? Mijn lieden zijn berceemd en terecht. Geen schoner in de wereld! Koopt, mensen! Een nieuwe schelmdaad van de aartsrover Jan De Lichte!

— We gaan naar Livina, sprak de kapitein tot zijn gezel.

Ze begaven zich in een vuile achterbuurt en traden er een kroegje binnen.

— Zeker heren van 't gerecht, meende een vrouw die aan haar deur stond.

— Er komen er daar veel, antwoordde een andere. Een slecht nest, dat smerig herbergske!

— Ha, zijt ge daar weer eens!

Zo begroette Livina haar schoonzoen.

Mie zag haar man verwijtend aan.

— Kan ik er aan doen? sprak de kapitein, zich moedeloos op een stoel latende vallen.

— Ge zijt een slechte echtgenoot! vervolgde de waardin. 't Is

of er geen Mie op de wereld is!

— Ik ben mijn eigen meester niet meer. 'k Moet overal zijn, om de zaken recht te houden.

— Is dat nu een praat voor een roverbaas?

— Schaepdrijver is gevangen!

— Wat zegt ge? riep Livina.

— Schaepdrijver! herhaalde haar dochter.

— Op een kar naar de gevangenis gevoerd! 't Was zijn eigen schuld. Hij is de bende ontvlucht!

— 't Gaat fraai! hernam het wijf. Als ieder baas wil zijn, moet alles verward lopen. Die schelm kan nu heel de boel verraden.

— Ik blijf geen uur meer! verklaarde Livina.

— En ik evenmin! verzekerde Mie. Waar is de bende?

— In 't Oudenaardse, antwoordde De Lichte. Maakt u gereed, we trekken straks samen er van door. Maar ik moet hier Janneken afwachten.

Mie wilde haar echtgenoot liefkozen en troosten over al die tegenslag.

— Laat me gerust! zei De Lichte bars. Is dat nu een ogenblik, om schoon te zitten spreken.

Na enige tijd kwam de zanger.

— Wat nieuws? vroeg de kapitein snel.

— Schaepdrijver werd gevangen genomen in de Engel. Simon en Reepmaker zijn ontvlucht.

De bespieder vertelde alles wat hij gehoord had.

— Dus, zoals ik dacht; die herbergdeerne heeft alles verbrod! zei De Lichte. En Schaepdrijver zal ons natuurlijk verklappen. We moeten de bende seffens verwittigen.

Men sprak nog wat te samen. Eensklaps riep Snelloper, die van tijd tot tijd eens aan de deur loerde:

— Ginds komen gerechtsdienaren!

De Lichte sprong op en keek ook naar buiten.

— Verraden! schreeuwde hij met een vloek. Fira is er bij, de dochter der Zigeuners!

— Ha, uw oud lief, sprak Livina verwijtend. Ge wildet haar niet doden en nu levert ze u over. Allo vlug, langs 't achterdeurtje! Ieder snelde langs de aangewezen weg. Livina en Mie lieten al hun bezittingen in brand.

Langs een doolhof van straatjes geraakten ze buiten de stad, waar ze zich tot de avond onder een stenen brug verborgen. Ze brachten er lange uren door.

De lezers zullen zich nog de zigeunerdochter Fira herinneren, het meisje dat in haar eenvoud geloof hechtte aan de beloften van Jan De Lichte. Zij had, zoals we verhaalden, geholpen om Melia in vrijheid te stellen.

Na het huwelijk van de kapitein, waren Stan, de vader, en Fira,

het meisje, woedend geweest over het gepleegde bedrog.

De eerste had gedreigd de ontrouwe jonkman te doden, doch vrees voor wraak der bendeleden had hem weerhouden. Stilaan was de kwaadheid gezakt en Stan werkte als vroeger met de rovers mee.

Fira echter kon haar woede niet van zich afzetten. Eens zelfs had ze De Lichte in 't openbaar zijn gedrag verweten, doch enige bandieten hadden haar spottend verjaagd.

Lang wachtte ze op een gunstige gelegenheid om wraak te nemen. Een langdurige ziekte had haar echter aan het bed geketend.

De krankheid week, maar niet de wraaklust. Voortdurend bespiedde ze de hoofdman, volgde hem naar Gent en ging hem bij 't gerecht verraden.

Ze bereikte echter haar doel niet. Terwijl Schaepdrijver een eerste ondervraging voor de rechters onderging, zaten de bandieten betrekkelijk veilig verscholen.

TWEE EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

BIJ DE ZIGEUNERS.

Tussen Maria-Oudenhove en Erwetegem, op een eenzame plaats, stonden enige vuil-linnen tenten wanordelijk door elkander.

Half naakte, smerige kinderen buitelden over de grond of speelden in het zand.

Enige mannen, geel van gelaatskleur, zwart van haar en zwart van ogen, knutselden aan koperen ketels of vlechtwerk. Morsige vrouwen, met verwarde haarbos, bereidden boven grote vuren eten.

't Was een kolonie van Zigeuners, Heidens, Egyptenaars, want dit vreemd volk werd verschillend genoemd.

De Zigeuners schijnen oorspronkelijk van Indische oorsprong te zijn. Reeds in 't begin der 15^e eeuw vertoonden ze zich in Westelijk Europa. Daar ze vertelden, dat ze uit hun land verdreven waren, omdat ze 't Christendom beleden, werden ze hier goed ontvangen. Maar spoedig bleek het, dat deze gasten gevaarlijk waren.

Wel trokken ze de landen door als ketellappers, mandenmakers, als eerlijke werkers dus, die trachtten hun brood te verdienen, maar men betrapte hen op roof en diefstal, ja, diefstal van kinderen zelfs, die ze opleidden tot bedelaars en rovers of waarvoor ze een goede losprijs eisten.

Door brandstichting en moord persten ze eveneens geld af, zodat de overheid naar middelen zocht om die landlopers onschadelijk te maken.

Reeds Karel V beval bij een plakkaat binnen enige dagen zijn rijk te verlaten op straffe van geseling, brandmerk of zelfs opgehangen te worden.

Maar de Zigeuners gehoorzaamden niet. Wel trokken ze voor een tijdje weg, echter om zo spoedig mogelijk terug te keren en hun vroeger leventje te herbeginnen.

Ten einde raad besloot de overheid in sommige landen allerge strengste maatregelen te nemen. Niet alleen beschuldigde men de zwervers van roof en moord, van toverkunst en bezwering, maar ook van menseneterij, hoewel van dit laatste geen de minste bewijzen zijn. Men haatte hen bovendien om hunne heidense begrippen.

Dikwerf werden er klopjachten ingericht. Soldaten en boeren zaten de Zigeuners op de hielen, omsingelden ze... en zonder genade werden de rampzaligen afgemaakt. Als wilde beesten werden de Zigeuners in Westelijk Europa vervolgd.

**
*

In de tijd van Jan De Lichte, toen het bestuur zeer verwaarloosd werd door de inval der Fransen, hadden de Zigeuners weer vrij spel.

Velen waren bij de roverbende aangesloten, zoals wij zagen; de overigen dreven het stieltje hunner voorouders, ketels lappen, korven vlechten, koorden draaien en... stelen als de raven.

Op de tweede avond volgende op de dag, toen De Lichte te Gent bijna in de handen der politie gevallen was, zaten in boven beschreven kamp, mannen en vrouwen rond het vuur. Een grijsaard zat in hun midden.

't Was Assan, die we in de loop van dit werk ontmoet hebben.

— 't Zal al gauw gedaan zijn met ons goed leventje, sprak hij in de taal der Zigeuners. Men vertelt, dat de Fransen de oorlog geëindigd hebben en zich nu eens met de rovers en ons zullen bemoeien.

— Men vertelt dat al zo lang, zei een ander. Ik zal 't geloven als ik het zie.

— Als het te laat is, Stalf, als ge onder 't zwaard valt, vermaande de oude man. Ik woonde vreedzaam te Melle. Ware ik niet gevlucht, ik zou thans niet meer rond dit vuur zitten.

— Ik geloof het wel, wedervoer Stalf, Jan De Lichte had vrije toegang bij u. Dat kon niet verborgen blijven en 't is nogal natuurlijk, dat men zei, dat gij en de rovers beste maten waren.

— En onze makker Rufo dan, die ze te Strijpen half dood sloegen!

— Te Strijpen haat men ons, verklaarde een derde. Vergeet niet, dat velen onzer tot de bende van De Lichte behoren. De bevolking weet dat wel. En in Strijpen zijn ze zeer gebeten op de kapeitein, die daar eens een meisje roofde, een knecht en een boerenzoon vermoordde. Ieder van ons volk zien ze daar voor een medeplichtige van Jan De Lichte aan.

— Juist als te Velzike, vertelde een vierde. Eergisteren was ik daar en vroeg op een hoeve om ketels te mogen lappen. Men liet

een grote hond op mij los en de boer riep: Weg of ik schiet u dood!
Maar Velzike is de geboorteplaats van Jan De Lichte.

— Die De Lichte doet ons dus veel kwaad, viel Stalf weer in.

— Maar nog meer goed, hernam Assan. Hij geeft ons nog eens wat te handelen.

— Dat is waar, zei een vrouw. Sedert hij zo de baas speelt in dit land, hebben we al voordelige zaakjes gedaan.

— En veel geld gewonnen! voegde er een meisje bij. 't Is een goede man.

— Zie er maar niet te veel naar! waarschuwde haar moeder. 't Is een meisjesbedrieger!

— Denk aan Fira van Stan! riep Stalf.

— Hij zou met mij niet handelen als met Fira, verzekerde de zigeunerdochter. Ik krabde hem de ogen uit de kop. Hij weet wel, wie hij voor zich heeft.

— 't Is jammer, dat zulk een schone man de een of andere keer op 't schavot moet, zei Assan. Want zo ver zal het komen.

— Ge ziet alles te donker in, meende Stalf. Maar zo zijn oude lieden!

— Ik zie niet te donker, hernam de grijsaard. De Lichte is te onvoorzichtig. Hij moest er al lang van door getrokken zijn, naar Holland, Frankrijk, Duitsland, gelijk waar.

— Hij zal rijk genoeg zijn, viel het meisje in. Want hij moet machtig veel gestolen hebben.

— Ja, maar er zijn veel delers. En bovendien, hij verteert grote sommen.

— Ja, hij kan wonderwel de grote heer uithangen.

— Daar weet ik van mee te spreken, verzekerde een uit de hoop, een forse kerel, met gitzwart haar en vurige ogen. Dat heb ik eens gezien te Brussel. Ik werd bijna overreden door een sierlijke koets, sla verstoord de ogen op en wie zat daar op de zachte kussens, uitgedost als een keizer? Niemand anders dan de baas der rovers. Hij herkende mij, want hij wierp mij een goudstuk toe.

— Gierig is hij niet! verklaarde Assan. Maar zijn schoonste tijd is voorbij. De beul wacht op hem. En ook ons zal 't vuur om de schenen gelegd worden. Als ze eenmaal beginnen, zijn ze hier wreed. Mijn moeder droeg twee brandmerken, wel een vinger diep. Dat was nog niet genoeg. Ze hebben haar aan de galg gehangen. En wat misdeed ze? Zij, eigenlijk niets, maar mijn vader had een paard weggenomen uit een weide en dat te Gent verkocht. Mijn vader vluchtte, mijn moeder werd achterhaald.

— En wat gebeurde er met uw vader? vroeg er een uit de hoop.

— De broeder mijner moeder vermoordde hem, omdat hij zijn zuster in de handen van 't gerecht liet. Doch mijn oom werd later bij een klopjacht, tegen ons volk gehouden, neergesabeld. Ge ziet dus, een bloedige historie. Welnu, die tijd komt terug!

— Zwarte gedachten! wedervoer Stalf. Komt, laten we die verdrijven. Dansen!

— Dansen! weerklonk het vol geestdrift.

Al de jongeren sprongen overeind, anderen kwamen haastig toegelopen, de kinderen bleven niet achter, de meisjes grepen hun instrumenten, een soort van trommel met koperen plaatjes, die rinkelden... en een woeste dans ving aan.

't Was een vreemd schouwspel, dat een man, die de vuren tot op enige afstand genaderd was, thans aanstaarde.

— Dwazen! mompelde Jan De Lichte, want hij was de bezoeker. Zie ze daar nu eens springen en draaien. Bah, ze vermaken zich. Ieder doet dat op zijn wijze.

Toen de eerste dans geëindigd was, stapte hij vrijmoedig naar het grootste vuur en riep luide:

— Goede avond! 't Is hier plezierig.

— Kapitein, klonk de wedergroet.

— Wat voert u hier? vroeg Assan op een toon van onrust. Is er slecht nieuws?

— Neen, neen, haastte de hoofdman zich te antwoorden. Ik zou u gaarne eens alleen spreken. Volg mij.

De grijsaard stond op.

De verschijning van de bandietenoverste had de geestdrift voor het dansen niet bekoeld. Weldra was 't gehuppel weer in volle gang. De Zigeuners werden meer en meer opgewonden.

Intussen begaven De Lichte en Assan zich ter zijde.

— Ik moet een stoutmoedige Zigeuner hebben, begon de eerste.

— Hebt ge er niet genoeg in de bende?

— Ja, maar ik kan die voor mijn doel niet gebruiken.

— Wat hebt ge aan de hand?

— Ik zal u dat in korte woorden vertellen.

De hoofdman herhaalde nu zijn gesprek met Baru. Toen hij geëindigd had, zei hij:

— Mijn benedeelden zijn te Strijpen te goed bekend. Reeds hun nadering zou vermoeden wekken, nietwaar?

— Ge hebt gelijk en dus wilt ge iemand, die dat stukje voor u kan uitrichten?

— Natuurlijk tegen betaling!

— Dat is 't zeggen niet waard. We kennen u genoeg.

— Ik geef tien kronen.

— Daarvoor kunt ge zoveel Zigeuners krijgen als ge maar wilt.

— Dat dacht ik ook.

— Laat me eens nadenken. Sifo is te driftig, in zijn haast om het geld te verdienen, zou hij misschien alles verbrodden. Stalf telt te weinig de moeilijkheden. Maar Manuel en zijn vrouw, dat zijn geschikte leden. Kom, ik zal u naar hun tent voeren.

Assan bracht de kapitein naar de genoemde personen, twee half

wilde Zigeuners, welke 't voorstel gretig aanvaardden.

— Morgen reeds gaan we naar het kasteel, beloofde Manuel. Waar moeten we het kind heenvoeren?

— Breng het hier. Morgen al zal er iemand u verwachten en de kleine overnemen. Hier zijn vijf kronen, mijn handlanger zal u de overige schenken en Assan staat er borg voor, dat ge uw deel van de losprijs zult krijgen.

— Zeker, zei de grijsaard.

Enige tijd later verliet de hoofdman het kamp.

Hij was bereid Baru te dienen, niet alleen om goud, doch ook om zich te wreken op de graaf, die hem eens zo gehoond had. Nu wist hij zeker, dat de kasteelheer niemand anders was, dan het gestolen kind van Tode.

— Ho, siste de ellendeling, terwijl hij snel voort stapte, ik laat me niet beledigen. Ik duld geen hoon! Vroeg of laat wreek ik mij. Ha, graaf, wat zult ge morgen wenen — en nu nog Simon, Reepmaker — en dan die Bert niet vergeten. Och, mocht ik die ook nog eens tussen mijn knuisten hebben!

Tegen middernacht was De Lichte weer bij zijn mannen.

— Snelloper! riep hij.

De geroepene kwam ijlings bij hem.

— Kapitein?

— We gaan op roof. Ik zal u tonen, dat ik nog de oude ben. We trekken eerst naar Maria-Hoorebeke.

— Zie kapitein, ik herken u niet meer.

— Waarom?

— Nu wilt ge weer met overhaasting aan de slag gaan.

— Dat kan mij niet schelen. Ik heb lust om deze nacht te stelen, te moorden ook als 't nodig is. Rap, vertel op, waar zit die rijke vogel?

— 't Is een boer, die op een kwartier van het dorp woont, nabij de baan naar Geeraardsbergen. 't Zijn drie gebroeders, die ongehuwd zijn en samen leven. Er is op de hofstede nog een meid, een vrouw van rond de veertig. Meer volk is er niet.

— Ik weet genoeg. Het overige kunnen we onder weg bespreken.

De kapitein floot. In een ogenblik was hij van zijn trawanten omringd.

— Hoevelen zijn we?

— Twee en dertig, verklaarde een uit de hoop.

— Dat is te veel. Janneken?

— Kapitein.

— Ge hebt wat ontdekt te Eine?

— Op een buitengoedje leeft er een rentenier met een oude knecht.

— Niemand anders?

— Neen. Maar 't huis is sterk.

— Niets is voor ons te sterk. Ik trek naar Hoorebeke, gij naar

Eine. We zullen de bende verdelen. En werkt goed, mannen!

— Bravo! riepen de bandieten.

Toen de twee afdelingen gevormd waren, hernam De Lichte:

— Morgen vroeg hier weer samenkomen!

De schelmen begaven zich op weg.

DRIE EN VEERTIGSTE HOOFDSTUK.

TWEE AANSLAGEN.

De drie gebroeders waren te Hoorebeke zelf en in de ganse omtrek goed bekend.

Nooit werden ze anders genoemd en menigeen kende hun familienaam niet.

Peet was de oudste, een klein ventje van rond de zestig.

Op hem volgde Sis, die zowat een kop groter was, Frans, de jongste, kon 't best van al de armen roeren, terwijl Peet meer 't bestuur op zich nam; Sis trok nog al eens de baan op. Katrien, de meid, deed het huishouden. De dag voor de samenkomst van Baru en De Lichte te Oudenaarde, was er een koopman op de hoeve gekomen.

— Is de baas thuis? vroeg hij aan de meid.

— Welke baas bedoelt gij?

— Wat een vraag is dat nu? De baas van 't hof.

— Er zijn er drie!

— Te beter, dan vind ik er toch zeker wel een. Ha, daar komt hij wellicht, vervolgde de bezoeker, toen hij Peet zag naderen.

— Goede dag, boer!

— Koopman! Wat is er van uw dienst?

— Hebt ge geen beesten te koop?

— Wat zoudt ge willen?

— Van alles. De tijden zijn zo slecht, dat ik tegenwoordig van alles doe.

— Ja, 't is moeilijk om aan de kost te geraken. En heeft men nog wat, de Fransen eisen van alles het grootste deel, kloeg Peet.

— 't Zijn waarlijk brutale dieven, die Fransen.

— Zeg dat maar niet te luid.

— 't Is toch de waarheid!

— Ze mag niet altijd verkondigd worden, dat weet ge wel.

— Wat op mijn tong ligt, vloeit rap van mijn lippen. Maar ge hebt gelijk, 't is beter de bek wat te snoeren. Doch om op onze zaken terug te komen, hebt ge bij geval geen koe staan, die ge kwijt wilt zijn!

— Neen, ik zou niet weten wat te verkopen.

— Hebt ge geen graan liggen ook? Ik doe van alles.

— Ik heb nog een partij, die pas gedorsen is. Willen we eens gaan zien?

— Zien kost geen geld, nietwaar?

Beiden trokken naar de schuur.

— 't Zou me wel aanstaan, zei de koopman, nadat hij 't graan bezichtigd had. En de prijs?

— 'k Zou er nog eens moeten over spreken.

— Over spreken! Zijt ge dan de boer niet?

— We zijn met drie broeders, moet ge weten. De een heeft al zo veel te zeggen als de ander.

— Ah, zit het zo ineen! Drie gebroeders, die samen wonen, dat vindt men niet veel, 't spaart knechten uit.

— Ja, we kunnen ons werk gemakkelijk alleen afkrijgen, wel te verstaan, met enige arbeiders in de drukke tijd.

— Natuurlijk, maar men is dan toch vrij in huis. Zwijg mij, van die dienstboden over de vloer! 'k Weet er van mee te spreken. Een mens komt er soms wat mee tegen.

— Och, als ge een beetje geven en nemen kunt, is 't ver 't beste met eigen volk.

— Maar om over 't graan te spreken, ge weet de prijs toch wel te naaste bij?

— 't Koren is duur.

— 'k Weet het en vele arme mensen zullen geen brood van meel proeven. Dat komt ook al door de verwenste oorlog.

— Komt ge hier nog niet eens voorbij?

— De volgende week, eerder niet; 'k ben van Gent.

— Dat is tamelijk ver.

— Zeker; maar al ginder valt er niets meer te verdienen. Rond de grote steden is 't nog erger gesteld.

— 'k Heb dat ook vernomen. De volgende week zal mijn graan nog niet verkocht zijn. Zoveel liefhebbers lopen er niet rond.

— 'k Geloof u gaarne. Kooplieden zouden kunnen varen als een mijner kennissen. Hij had graan gekocht in 't Land van Waas. Toen hij het liet vervoeren, ontmoette hij een troep Fransen, die hem het gehele vrachtje afkochten maar tegen zulk een prijs, dat mijn vriend een schadelijke zaak deed en hij moest zijn koren afstaan, willen of niet.

— 't Is een schande!

— Dat moogt ge tegen de roofvogels nog niet zeggen, want ze zouden u dan niet betalen. Maar kan ik niet wat wachten op uw broeders?

— Wel, de een is op 't land en de ander naar de stad. Wilt ge echter wat binnenkomen, misschien komt Sis vroeg thuis en Frans kan ik laten roepen.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 27

EERSTE JAARGANG

6 APRIL 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489